

RELIGIONSTVIST, f. 3. Tvist, stridighet i fråga om religionssaker.

RELIGIONSTVÅNG, n. 3. Det slags tvång, då man icke frött, öppet och obchindradt får bekänna sig till hvilken religion man vill.

RELIGIONS-UNDERVISNING, f. 2. Undervisning i en religionslära.

RELIGIONSÖFNING, f. 2. 1) Utöfningen af en religion eller det af den samma stadgade sättet att dyrka Gud. *Fri r.* — 2) Se *Andaktsöfning*.

RELIGIOSITET, relischäsitet, f. 3. Den rådande moraliska karakteren hos en människa, som af kärlek till Gud handlar samvetsgrant i alla sina förhållanden.

RELIGIÖS, relischös', a. 2. 1) Som angår religionen. — 2) Som af kärlek till Gud handlar samvetsgrant i alla sina förhållanden.

RELIK, -i'k, m. 3. (lat. *Reliquia*) 1) Qvarlefvä af något helgon. — 2) Lemning af redskapen för Frälsarens eller helgonens martering. Helgedom. [*Reliquie*.]

RELIKSKRIN, -i'kskrin', n. 3. Skrin, hvori relikker förvaras. Helgedomsskrin.

RELING, m. 2. Ett fartygs sidor ofvan öfversta däck.

RELINGSANKARE, n. 4. (skepp.) Pligt- och läggankare.

RELINGSKLÄDE, n. 4. Se *Skanskläde*.

REM, rémm, f. 2. pl. *remmar*. Långt, smält stycke af läder, som begagnas till att binda eller fästa med. *R-märne på ett betsel, till en känga*. Se *Hud*. — Bildar en mängd sammansättningar, såsom: *Betsel-, Vagns-, Kängrem*, m. fl.

REMARKABEL, remarrkáb'l, a. 2. (fr. *Remarquable*) Anmärkningsvärd, märklig, märkvärdig.

REMBOURSERA, ranngburrséra, v. a. 1. (fr. *Rembourser*) Återbetala, godtgöra utlagda kostnader eller förskotter.

REMBYGEL, m. 2. pl. — *byglar*. Bygel på en bössa, hvori remmen är fästad.

REMEDIUM, remediumm, n. pl. *remedia*. (lat.) Lagligen medgifven nedsättning i ett mynts skrot och korn.

REMIKA, rëmicka, f. 1. (t. *Rähmchen*; boktr.) Vid däckeln fästad ram af tunna jern, som täcker öfver de ställen af papperet, hvilka skola förblifva hvita, så att de ej vid tryckningen suddas. [*Remmika*.]

REMINISCENS, ---sä'nns, f. 3. (fr. *Reminiscence*) 1) Erinran, hägkomst. — 2) Idé eller uttryck, omedvetet och utan afsigt lånade ur annan författares arbete.

REMISS, -i'ss, m. 3. (fr. *Remise*) 1) Penningars öfversändande. — 2) Penningar, som öfversändas eller blifvit öfversända.

REMISSLAGE, remissläsch, n. 3. Den procent, som bestås vissa embetsmän vid kronans kassor, för de penningar, de öfversända till andra verk och personer, äfvensom uppbördsmän för de medel, de insända.

REMITTENT, --tä'nnt, m. 3. 1) Öfversändare af penningar. — 2) Den, som remitterar en vexel. Vexelköpare, Vexeltagare. — *Adj.* 1. *R-feber*, som emellan de vanligtvis regelbundet återkommande anfallen lemnan den sjuke i ro.

REMITTERA, v. a. 1. 1) Återsända; öfverlemna. — 2) Öfversända (penningar, vexlar). — *V. n.* (om feber) Gifva efter, sakta af. — *Remitterande*, n. 4.

REMMARE, m. 5. (t. *Römer*) Stor bågare.

REMNA, rä'mma, v. n. 1. (ford. *Rimna*, af

Rifva) Öppna sig, slitas i sär tvärs öfver, så att sammanhanget upphäfves. *Förlåten i templet r-de.* — *Remnande*, n. 4.

REMNA, rä'mma, f. 1. Lång, smal öppning tvärs öfver, der något remnat. *R. i ett berg, i en mur.*

Anm. *Remna* är bredare än *Springa*, *Spricka*, men smalare än *Klyfta*.

REMNING, rä'mnigg, a. 2. Full af remnor.

REMNAL, se *Rymnål*.

REMONSTRATION, remännstratschön, f. 3. Motföreställning, invändning.

REMONT, remånngt, m. 3. (fr. *Remonte*; milit.) 1) Häst, insatt för nummer vid en kavalleritrupp. — 2) Uppköp af hästar för en kavalleritrupp.

REMONTERA, remånngtëra, v. a. 1. 1) Uppköpa hästar för ett kavalleri eller en nummer dervid. — 2) Uppstränga (ett instrument). — 3) Omstocka (ett gevär). — *Remonterande*, n. 4. o. *Remontering*, f. 2.

REMONTHÄST, remånngthä'sst, m. 2. Se *Remont*, 1.

REMPLACERA, rannplacëra, v. a. 1. (fr. *Remplacer*) 1) Intaga en annans plats, efterträda. — 2) Ersätta förlusten af.

REMSA, rëmma, f. 1. (af *Rem*) Långt, smalt, i allmänhet jemnbredt stycke af ett tyg. [*Rimsa*.]

REMSNIDARE, m. 3. Se *Sadelmakare*.

REMSTYCKE, n. 4. (bygg. k.) De bjelkar, som ligga under takstolen, parallelt med husets gafvel.

REMTYG, n. 3. 1) Remmarne, som tillhöra en hästs mundering; äfv. remmarne på ett betsel. — 2) Alla persedlar af läder, som tillhöra en soldats utrustning.

RE'N, rénn, förkortadt af *Redan*.

REN (e långt), f. 2. I. Idislande djur med täta, icke släta horn; är grå eller hvit, stor som en hjort, men af klumpigare växt; hålles tam i Lappland. — *Ss.* *R-horn*, -*kött*, -*mjölk*, -*skud*, -*stek*, -*tunga*.

REN (e långt), f. 2. II. Den gräsbeväxta kanten af en åker.

REN (e långt), adj. 2. III. 1) Oblandad, omängd, klar. *R-t guld. Dricka r-a vattnet. Bröd af r. säd. R-t glas. R. himmel. Sjön är r.*, fri för is. *Der går r-t*, der är öppning uti isen. *R. stämna, ton*, hvarken för hög eller för låg. (Fig. fam.) *Göra r-t hus*, med våld aflägsna alla personer ifrån ett hus, ett rum. — 2) Fri för smuts, grummel, orenlighet, o. s. v. *R-t linne, lintyg. R-a skor, stolar. R-a gator. R. tallrik. R-t vatten. R. från flott, stäcka, o. s. v. Hålla händerna r-a. R-t papper*, ej smutsadt; äfv. oskrifvet. *R. sida*, oskrifven eller otryckt. *R. luft*, fri för osunda dunster. *Hålla, göra r. Hålla någon r.*, laga, att någon alltid har rena kläder. — 3) Brukas både i fysisk och moralisk mening, för att beteckna den sanna, verkliga naturen af en sak, eller för att gifva mera styrka åt betydelsen af de ord, med hvilka det förenas. *Det är r-a sanningen. Han har gjort det af r. godhet. Det är r. envishet, r. elakhet, r. dumhet, r-t förtal.* — *Syn.* Idel, Bara, Pur. — 4) (fig.) a) Oblandad. *Njuta en r. sällhet, glädje.* — b) Obefläkad, obesmittad, fri för ondska, dålighet, osedlighet eller eggenytta. *En r. jungfru. Ett r-t hjerta. En själ, r. från all ondska. Ett r-t samvete*, fritt för förebåelser. *R-a nöjen. Ett r-t och oegennyttigt nit. En r. kärlek. En r. ära. En r. och lefvande tro.*